

I gränslandet

Hon hörde löven prassla för varje steg hon tog. Solen kikade fram och fick världen att lysa gyllene mellan träden. Backen fick henne att flåsa. Blodsmaken fyllde munnen och hon njöt av känslan att plåga sig lite till. Plåga sig, ja det låg i hennes natur hade hon insett. Bilderna klickade fram inför hennes ögon. Precis som när man fotograferade. Hennes steg följde gamla vägar där bilder och känslor etsats fast på näthinnan. Nu återupplevde hon de sista åren om och om igen. Varför, ekade det i hennes inre, varför hade hon gjort de val som hon gjort? Och när började allting? Var det i det olycksaliga ögonblick då hon svikit. Om devisen stämde att "det man ger ut får man igen" så hade hon fått igen med råge. Skulle det aldrig ta slut?

Var det botgöring det kallades? Hon funderade medan gässen passerade över henne i v-formation. Frostén låg kvar fläckvis i skogsbrynet. Det borde nog mer kallas för skärselden. Hon såg bilderna framför sig om och om igen. Den våren då syrenerna doftade mer vemod än vanligt. Medvetandet att det skedde saker i det fördolda. Alla bortförklaringar, alla outtalade sanningar. Den svala doften av en aprilkväll och upprörda röster. Det kändes som väldigt länge sedan.

Tanken gled vidare till dem som deltagit i att svika henne. Om hon fått igen så kraftfullt av livet, vad skulle hända med dem nu? Förstod de inte att de var lika lurade de. Hon log ett lätt leende. Tänk om de visste vad hon visste. Att hon kände till varje andetag, varje rörelse de gjort. Ingenting passerade henne obemärkt. Trodde de verkligen att hon var så dum att hon inte förstod och såg. Nya identiteter på webben. Nästan omärkliga rörelser kring henne, men bara nästan. Hon hade sett det så många gånger i olika versioner och alla trodde att de var unika, alla trodde att de var utvalda. Hon tillät sig att le igen. Det var faktiskt tragiskt hur lättlurade de var. Nej, hon hade sett från början. Hon hade vetat allt. Vissa hade kallat henne för psykfall. Andra för idiot. Men hon trodde på livet. Hon trodde på att hon hade något att lära genom allt som händer. Idiot kunde de vara själva som inte insåg att deras första kyssar slaktade som knivar och att de träffade flera hjärtan inklusive deras egna genom sitt beteende. Precis som hon hade gjort för länge sedan. En känsla av hämndlust fyllde henne. Vad skönt det skulle vara att få plåga dem precis som de plågat henne. Hon visste ju var de fanns och hur hon skulle få tag på dem. En plan tog form i hennes huvud samtidigt som hon valde en längre väg. Det här skulle ta tid att fundera över.

Hon hade sett att de visade upp sig nakna. Undrar om de skulle varit lika pigga på det om de hade vetat att hon hade sett dem. Det var så lätt att gömma sig i mörkret på en enslig strand. Det fanns bildbevis som skulle kunna användas på ett intressant sätt. Tillräckligt för att ställa till det rejält för dem. De skulle bara veta hur lika de var. Ungefär lika gamla och slappa, ja det fanns ju ett undantag, men hon var inte speciellt märkvärdig hon heller. Hon log medan hon såg ut över sjön. Nej, själv var hon ingen väl ingen skönhet heller, men hon hade åtminstone sin stolthet kvar och ärlig var hon fortfarande. Allt som hade hänt hade bara övertygat henne om att sanningen var den enda vägen.

Hon visste hur kvinnor resonerade. Det hade hon lärt sig när hon lyssnade på sina klienter. Kvinnor ville bli sedda, de ville ha någon som förstod dem och kände sig uppskattade när en man tilltalades av dem. Sen ville de gärna ta hand om mannen som det var så synd om. Ge honom sunda vanor. Hon äcklades vid tanken på alla goda råd. Inte fan var de frälsare och de visste verkligen inte vad kärlek var. Men det gjorde hon. Hon hade lärt sig den hårda vägen. Kärleken började inifrån. Kärleken började med ärligheten mot sig själv och det var något hon visste allt om nu.

Hon fortsatte den branta vandringen hemåt. Svetten pärlade i hennes panna. Visst var det så att människor hade många sidor. I varje person fanns otroligt många egenskaper. Hon tyckte om att beskriva det i bilder. Som om egenskaperna var egna personligheter och hon kunde välja mellan dem. Nu hade hon varit ängel länge nog. Det var dags för något nytt. Dags att njuta. För om hon gav ut njutning så skulle njutning komma till henne. Det var universums lag. Hon kände blodets smak och välbehaget spreds i hennes kropp. Det var dags för sanningen, hennes sanning. Vilken personlighet skulle hon välja? Hon log igen när hon öppnade dörren långsamt.

"Hej älskling, jag är hemma nu"

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren drakbruden med Poeter.se id #6756 innehar upphovsrätten